

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **K. H.**, narodeného X., štátneho príslušníka A., aktuálne s miestom pobytu N., T., *zastúpeného Mgr. J. V., advokátkou, AK so sídlom v B.* proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-148-9/PO-Ž-2010 zo dňa 17. júna 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/38/2010-35 zo dňa 6. októbra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/38/2010-35 zo dňa 6. októbra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9Saz/38/2010-35 zo dňa 6. októbra 2010 potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-148-9/PO-Ž-2010 zo dňa 17. júna 2010, ktorým odporca podľa ustanovenia § 15b ods.1, písm. b) z dôvodu § 13c ods.2, písm. d) a podľa § 52 ods.2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) navrhovateľovi zrušil doplnkovú ochranu. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že k zrušeniu doplnkovej ochrany dochádza z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky.

Krajský súd k námietke navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie výroku poukázal na ustanovenie § 52 ods.1 zákona o azyle, podľa ktorého na konanie o azyle sa podľa tohto zákona vzťahuje všeobecný právny predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Ako to však vyplýva z citovaného odseku 2 tohto ustanovenia, o.i. v rozhodnutí, ktorým sa zrušuje doplnková ochrana podľa § 15b ods.1 písm. b) z dôvodu podľa § 13c ods.2 písm. d) sa v odôvodnení uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Citované ustanovenie zákona o azyle (§ 52 ods.2) je teda vo vzťahu k zákonu č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) lex specialis. To v praxi znamená, že odporca v prípadoch rozhodnutí, uvedených v citovanom ustanovení § 52 ods. 2 zákona o azyle nemôže bližšie uvádzať dôvody, ktoré ho viedli k výroku o (v danom prípade) zrušení poskytnutej doplnkovej ochrany – uvedie iba konštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Dôvod takéhoto znenia predmetnej zákonnej úpravy je zrejmý – je to snaha zabrániť zverejneniu prameňov, z ktorých sa dospelo k poznatkom, podľa ktorých konkrétna osoba predstavuje nebezpečie pre bezpečnosť Slovenskej republiky. V prípade, ak by odôvodnenie obsahovalo opis zisteného stavu, došlo by k odkrytiu zdroja poznatkov, samotnej masy poznatkov a spôsobu ich získania, čím by sa v konkrétnej veci zmarilo konanie príslušných štátnych orgánov a vo všeobecnosti aj zverejnili postupy používané na odhaľovanie konaní, ktoré môžu ohrozovať ústavné zriadenie, územnú celistvosť, zvrchovanosť a bezpečnosť Slovenskej republiky, ktoré vedú k aktivite cudzích spravodajských služieb, k organizovaniu trestnej činnosti a terorizmu, resp. môžu vážne ohroziť alebo poškodiť záujmy Slovenskej republiky.

K námietke, že rozhodnutie vychádzalo zo skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu, krajský súd uviedol, že odporca v rozhodnutí uviedol, že k zrušeniu poskytnutej doplnkovej ochrany došlo z dôvodu § 13 ods.2 písm. d) zákona o azyle, teda

že navrhovateľ predstavuje bezpečnostné riziko pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Bezpečnostný záujem Slovenskej republiky je záujem Slovenskej republiky na zaručení jej bezpečnosti, teda na vytvorení stavu, kedy konania tretích subjektov, ktoré priamo ohrozujú alebo môžu ohrozovať bezpečnosť štátu budú odhaľované a následne eliminované. Vo vzťahu k zákonu o azyle sa táto činnosť štátu prejavuje aj postupom podľa § 13 ods.5 písm. a) – neudelení azylu, neposkytnutím doplnkovej ochrany podľa § 13c ods.2 písm. d), odňatím azylu podľa § 15 ods.3 písm. a), zrušením doplnkovej ochrany podľa § 15b ods.1 písm. b) z dôvodu podľa § 13c ods.2 písm. d), nepredĺžením doplnkovej ochrany podľa § 20 ods.3 z dôvodu podľa § 13c ods.2 písm. d) a zrušením poskytovania dočasného útočiska podľa § 33 písm. c) zákona o azyle. Ako to vyplýva z ustanovenia § 52 zákona o azyle zákonodarca zjavne nadradil bezpečnostný záujem štátu nad všeobecne platné zásady administratívneho konania obsiahnuté v Správnom poriadku.

V tomto smere súd poukázal na skutočnosť, že ak by odporca po tom, čo zistil dôvody vedúce k záveru, že ten či onen cudzinec, ktorý požiadal Slovenskú republiku o poskytnutie medzinárodnej ochrany, predstavuje nebezpečnosť pre Slovenskú republiku, uviedol (konkretizoval) dôvody, na základe ktorých dospel k takémuto poznatku špecifikoval v rozhodnutí, odkryl by zdroj takýchto poznatkov, ich rozsah ako aj spôsob ich získania, čím by sa v konkrétnej veci zmarilo konanie príslušných štátnych orgánov a vo všeobecnosti aj postupy používané na odhaľovanie konaní, ktoré môžu ohrozovať ústavné zriadenie, územnú celistvosť, zvrchovanosť a bezpečnosť Slovenskej republiky, ktoré vedú k organizovaniu trestnej činnosti a terorizmu, resp. ktoré môžu vážne ohroziť alebo poškodiť hospodárske záujmy Slovenskej republiky.

Pokiaľ sa jedná o neodôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajský súd poukázal na ustanovenie § 52 ods.2 zákona o azyle. Súd rozhodol uvedomujúc si zjavný fakt, že administratívny spis neobsahuje dokumenty, na základe ktorých dospel odporca k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku. Súd však opätovne poukázal na skutočnosť, že ich zaradením do administratívneho spisu by bol popretý zjavný bezpečnostný záujem vyjadrený v ustanovení § 52 ods.2 zákona o azyle. V rámci odôvodnenia súd poukázal i na to, že navrhovateľ bol objektom záujmu Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ (viď spis odporcu ČAS: MU-/PO-Ž-2009 – č. 1.- 138).

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie a žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na nové konanie, alternatívne zrušil rozsudok krajského

súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa názoru navrhovateľa 1. konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods.2 písm. b) O.s.p., 2. súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods.2 písm. c) O.s.p., 3. súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods.2 písm. d), 4. v konaní došlo k iným vadám uvedeným v § 221 ods.1 O.s.p. a to I. súd bol nesprávne obsadený, II. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, III. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 221 ods.1 písm. f), g) a h) O.s.p..

Dôvodil tým, že doplnková ochrana bola navrhovateľovi poskytnutá dňa 19. júna 2009, pričom súd poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ bol objektom záujmu Úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 23. marca 2009. V prípade, keby išlo o akékoľvek relevantné dôkazy preukazujúce nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku, migračný úrad by nebol oprávnený poskytnúť navrhovateľovi doplnkovú ochranu.

Uviedol, že odôvodnenie rozsudku je v rozpore s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (157) obzvlášť pokiaľ ide o určenie, ktoré skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, a prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy. Nie je naplnená požiadavka, že súd musí pri svojom rozhodovaní vychádzať zo skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd skúma, či skutkové zistenia nie sú v rozpore s obsahom spisu a či správnym orgánom zistený skutkový stav je dostatočnou oporou na presadenie veci.

Ďalej namietal tiež, že súd sa pri svojom rozhodovaní vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, či existujú dôkazy a skutočnosti preukazujúce ohrozenie bezpečnosti pre Slovensko. Bez rozhodnutia, či takéto dôkazy a informácie vôbec existujú a či sú natoľko vážne, aby skutočne predstavovali relevantný dôkaz o tom, že navrhovateľ je osobou ohrozujúcou záujmy Slovenskej republiky, nie je možné určiť, či bolo rozhodnutie odporcu o zrušení doplnkovej ochrany správne alebo nesprávne. Súd mal preto jednoznačne preskúmať obsah spisu vrátane utajených informácií.

Podľa názoru navrhovateľa postup súdu a rozhodnutie súdu je v rozpore s ustanovením čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako i ustanovením § 247, § 250i ods.1 Občianskeho súdneho poriadku.

Konanie súdu je v rozpore so zásadou zákonnosti a zásadným princípom právneho štátu, zakladá možnosť ľubovôle pri rozhodovaní správnych orgánov o základných ľudských právach s odvolávaním sa na bezpečnostnú klauzulu v zákone.

Ďalej uviedol, že navrhovateľ si nie je vedomý žiadneho konania, ktorým by mohol vzbudiť podozrenie, že je osobou, ktorá predstavuje nebezpečenstvo pre spoločnosť. Naopak vo svojich výpovediach uviedol, že na Slovensku vedie riadny život, chce tu žiť a považuje túto krajinu za svoj nový domov. V spise neexistujú žiadne dôkazy o tom, že by navrhovateľ mohol byť potenciálne nebezpečnou osobou. Súd sa opiera o reláciu Prezídia policajného zboru – Úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 23. marca 2009, podľa ktorej sa navrhovateľ nachádza v evidenciách tohto úradu. Takáto informácia však nemá žiadnu výpovednú hodnotu. Navrhovateľovi bola po tomto období poskytnutá doplnková ochrana – to znamená, že odporca pri rozhodovaní či udeliť, alebo neudeliť navrhovateľovi doplnkovú ochranu, mal všetky tieto informácie už k dispozícii.

Taktiež uviedol, že predpokladal, že pokiaľ by príslušný sudca mal bezpečnostnú previerku umožňujúcu mu prístup k skutočnostiam so stupňom utajenia, pod ktorý spadajú predmetné informácie, mal by súčasne právo prístupu k skutočnostiam, dôvodom a dôkazom preukazujúcim dôvodnosť rozhodnutia o zrušení doplnkovej ochrany. Pokiaľ však rozhoduje sudca, ktorý nemá prístup k takýmto závažným dôkazom a rozhodne len na základe akýchsi vlastných domnienok a pochybných úvah o doterajšej praxi (ktoré sa ukázali ako chybné), pôjde o postup, ktorý je v rozpore so zásadami zákonnosti a právneho štátu.

Na záver svojho odvolania poukázal na ustanovenie § 157 ods.2 Občianskeho súdneho poriadku, pretože podľa jeho názoru navrhovateľovi bolo odňaté právo konať pred súdom.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Odporca k podanému odvolaniu navrhovateľa uviedol, že zákon o azyle v danom prípade neukladá povinnosť správnomu orgánu, aby rozhodnutie o zrušení doplnkovej ochrany podľa ustanovenia § 52 ods.2 zákona o azyle odôvodnil. Z uvedeného vyplýva, že ak odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že po komplexnom posúdení žiadosti navrhovateľa a vzhľadom na to, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia,

postupoval v súlade so zákonom o azyle. Námiety právnej zástupkyne uvedené v opravnom prostriedku považoval odporca za neodôvodnené a irelevantné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa uvedenými v opravnom prostriedku a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 12. januára 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené že rozhodnutím č. ČAS: MU-148-9/PO-Ž-2010 Ev. č.: A 052382 zo dňa 17. júna 2010 odporca v konaní podľa § 15b ods. 1 písm. b) z dôvodu podľa § 13 ods. 2 písm. d) a podľa § 52 ods. 2 zákona o azyle rozhodol o zrušení doplnkovej ochrany navrhovateľovi. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po komplexnom posúdení žiadosti navrhovateľa o predĺženie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky a vzhľadom na to, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Podľa § 250i veta prvá O. s. p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 245 ods.2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Súd teda preskúmava úvahy správneho orgánu len v tom smere, či sú v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom.

Podľa § 15b ods. 1, písm. b) zákona o azyle ministerstvo zruší doplnkovú ochranu z dôvodov podľa § 13c ods. 2 a 4 písm. c).

Podľa § 13c ods.2, písm. d) zákona o azyle ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

Podľa § 52 ods.2 zákona o azyle v odôvodnení rozhodnutia ministerstva o neudelení azylu podľa § 13 ods. 5 písm. a), neposkytnutí doplnkovej ochrany podľa § 13c ods.2 písm. d), odňatí azylu podľa § 15 ods. 3 písm. a), zrušení doplnkovej ochrany podľa § 15b ods.1 písm. b) z dôvodu podľa § 13c ods.2 písm. d), nepredĺžení doplnkovej ochrany podľa § 20 ods.3 z dôvodu podľa § 13c ods.2 písm. d) a zrušení poskytovania dočasného útočiska podľa § 33 písm. c) sa uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

V prípade doplnkovej ochrany ide o prechodný pobyt na dobu jedného roka, pričom doplnkovú ochranu je možné opätovne predĺžiť na ďalší rok, ak dôvody na jej poskytovanie naďalej pretrvávajú. V prípade poskytovania doplnkovej ochrany ide o situácie, ktoré môžu mať len dočasný charakter a z toho dôvodu je stanovená lehota 1 roku. Ministerstvo vnútra poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak existujú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

V prípade zrušenia doplnkovej ochrany z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky rozhoduje správny orgán na základe voľnej úvahy v zmysle vyššie citovaného ustanovenia O.s.p. a to v prípade, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Teda, ak správny orgán dospel k záveru, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Zákon neukladá správny orgán toto svoje rozhodnutie odôvodňovať.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje práve na skutočnosť, že navrhovateľ sa nachádza v evidenciách Úradu boja proti organizovanej kriminalite. Námietka navrhovateľa, že napriek tejto skutočnosti mu bola doplnková ochrana udelená nemôže spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia odporcu, ak správny orgán pri posúdení

žiadosti žiadateľa o predĺžení doplnkovej ochrany dospel k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Navyše navrhovateľ vo svojom odvolaní opätovne poukazoval na dôvody, ktoré už uviedol pred krajským súdom a z tohto dôvodu odvolací súd odkazuje na rozsudok krajského súdu, ktorý sa s uvedenými námietkami už vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie a k vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku teda nemá žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.

Pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nie je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (m.m. II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona o azyle nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitráry a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov, je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Skutočnosť, že sa navrhovateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s tým v plnej miere stotožňuje, že

všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (G. R. proti Š. zo dňa 21. januára 1999, V. de H. proti H. zo dňa 19. apríla 1994). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je potrebné posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané (R. T. proti Š. zo dňa 9. decembra 1994).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave riadne odôvodnený, podrobne odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty navrhovateľa, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva navrhovateľa na prístup k súdu, nebola mu ani odňatá možnosť konať pre súdom.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zrušení doplnkovej ochrany bolo rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa s právnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods.1, 2 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 246c O. s. p., tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 12. januára 2011

JUDr. Jana H e n ě k o v á , PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková